

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 21.265 van 9 januari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
van X
Gekozen woonplaats: ten kantore
tegen :
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Iraakse nationaliteit, op 19 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 22 augustus 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STALMANS, die loco advocaat S. DE MULDER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 19 januari 2008 aangekomen in de vlieghaven te Zaventem vanuit Athene. Verzoeker toonde een Egyptisch paspoort op naam van S. G. A. A. Verzoeker verklaarde te heten A. H. A. van Iraakse nationaliteit.

1.2 Op 22 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 augustus 2008. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

REDENEN VAN DE BESLISSING:

-artikel 7, eerste lid, 1: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

-artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de Minister van migratie en asielbeleid of D.A.-Attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden –Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een ongeldig document –P.V. nr.: 111350 –Federale Politie Zaventem.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...), om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker legt een “memorie van repliek” neer. Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen worden behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Aangezien huidig beroep slechts korte debatten vereist, wordt toepassing gemaakt van voornoemd artikel 36. De toepassing van deze bijzondere procedureregels bepaald bij artikel 39/68 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verhinderen in deze procedure gebruik te maken van de repliekmemorie voorzien bij artikel 39/81 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt de “memorie van repliek” uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker een gebrek aan afdoende motivering aan en een verbod op “type-beslissing/stijlformulering”. Na een theoretische uiteenzetting over de motivering van administratieve beslissingen stelt verzoeker dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motivering en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt geschonden omdat “verzoeker wordt vastgehouden op basis van twee eventuele mogelijkheden van artikelen uit de” Vreemdelingenwet, dat “het een stijlformule betreft waarbij

de overheid twee in te kleuren of aan te kruisen bolletjes heeft voorzien”, “dat geen van deze bolletjes is ingekleurd of aangekruist”, dat verzoeker “bijgevolg niet begrijpt, noch kan begrijpen, waarom hij het Belgische grondgebied moet verlaten, en nog meer, waarom hij van zijn vrijheid wordt beroofd”, dat verzoeker “bijgevolg geen inzicht heeft of kan hebben in de motieven van de beslissing, dat het “effectief om een stijlformule gaat”, dat de beslissing evenmin afdoende is gemotiveerd, dat de overheid stelt dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum ofwel dat hij gebruikt heeft gemaakt van een ongeldig document, dat er wordt verwezen naar een proces verbaal (PV) zonder afdoende te verwijzen naar de inhoud van het PV, dat het PV evenmin in bijlage is gevoegd aan de administratieve beslissing zodat hij van de opsluiting in het centrum 127bis niet op een normale wijze kennis kon nemen, dat verzoeker evenmin begrijpt waarover het “ongeldig document” handelt, dat verzoeker bij aankomst in het bezit was van documenten en dat niet afdoende is gemotiveerd welk document ongeldig zou zijn, dat artikel 7, eerste lid, 1 niet vermeldt wat onder “vereiste documenten” moet worden verstaan, dat het artikel verwijst naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet zonder dit artikel letterlijk over te nemen. Vervolgens geeft verzoeker kritiek op artikel 7, eerste lid, 3 en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, redenen waarom hij wordt vastgehouden en zonder verwijl naar de grens dient te worden geleid. Verzoeker besluit door te stellen dat de wijze van besluitvorming “aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid en willekeur” en “dat op dergelijke basis uiteraard niet kan worden volhard in de opsluiting”.

Ter adstructie van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

“2,1 Gebrek aan afdoende motiveringen verbod op "type-beslissing/stijlformulering".

Aangezien volgens art. 62 Wet 15/12/1980: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aangezien de bestreden beslissing een administratieve beslissing is, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken in opdracht van de Belgische Staat, vertegenwoordigd door haar Minister voor Migratie en Asielbeleid;

Aangezien de vereiste van motivering van de bestreden beslissing zowel de beslissing viseert die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied te verlaten, als de vrijheidsberovende maatregel (Cass. 18 december 1996);

Aangezien de Raad van State reeds meerdere malen de gelegenheid heeft gehad zich uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,

evenals omtrent artikel 62 van de Wet van 15/12/1985 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen: "De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen" (vrije vertaling);

Dat de formele motivering bovendien meer moet zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (R.v.St., ROTTHIER, nr. 22896 van 1 februari 1983, STAD LOKEREN, nrs. 25327 tot 25330 van 14 mei 1985; JULLIARD nr. 26582 van 28 mei 1986; UMBREIT, nr. 76565 van 21 oktober 1998)

Aangezien in haar advies over de Wet van 29 juli 1991 de Raad van State stelde dat "de formele motiveringsplicht de legaliteitscontrole door de rechter vergemakkelijkt en derhalve wezenlijk tot de goede werking van het gerecht bijdraagt, wat eveneens een federale aangelegenheid is". (Parl.St.Senaat, 1988, nr. 215/2, p.9-12).

Dat inderdaad de formele motivering in rechte en in feite aan de betrokkene moet toelaten te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling; (R.v.St., OVART, nr. 52580 van 29 maart 1995; BARTEL, nr. 53456 van 30 mei 1995);

Aangezien nog meer, de gewone Hoven en Rechtbanken op basis van de exceptie van onwettigheid, de bestuurshandelingen die niet beantwoorden aan de vereisten van de formele motiveringsplicht buiten beschouwing moeten kunnen laten (art. 159 G.W.).

IN CASUS:

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 op de formele motivering van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motivering, en artikel 62 van de wet van 15/12/1980 worden geschonden;

a) Aangezien in casus verzoeker wordt vastgehouden op basis van twee eventuele mogelijkheden van artikelen uit de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

Dat inderdaad het een stijlformule betreft, waarbij de betrokken overheid twee in te kleuren of aan te kruisen bolletjes heeft voorzien naast de mogelijke toepasselijke regels - in casus art. 7 eerste lid, 1 of artikel 7, eerste lid, 3;

Dat geen van deze bolletjes is ingekleurd of aangekruist;

Dat verzoeker bijgevolg niet begrijpt, noch kan begrijpen, waarom hij het Belgische grondgebied moet verlaten, en nog meer, waarom hij van zijn vrijheid wordt beroofd.

Dat verzoeker bijgevolg geen inzicht heeft of kan hebben in de motieven van de beslissing

Aangezien het effectief om een stijlformule gaat, zoals blijkt uit de aan te kruisen of in te kleuren bolletjes;

Dat dergelijke wijze van handelen niet kan worden geduld, zoals hierboven reeds uiteengezet;

c) Aangezien de beslissing niet afdoende gemotiveerd is;

Dat in de beslissing dan wel wordt verwezen naar de nodige wetgevende regels, doch dat de overheid heeft nagelaten in feite een afdoende motivering te ontwikkelen;

Dat de overheid stelt dat verzoeker ofwel (zie punten a en b) niet in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum ofwel dat hij gebruik heeft gemaakt van een ongeldig document;

Dat er eventueel wordt verwezen naar een strafrechtelijk document, zonder in de administratieve beslissing afdoende te verwijzen naar de inhoud van voormeld strafrechtelijk document - te weten een PV van de Federale Politie Zaventem - pv nr. 111350;

Dat het document overigens niet in bijlage aan de administratieve beslissing werd gevoegd zodat verzoeker er in de gegeven omstandigheden (opsluiting in het centrum 127bis) niet op een normale wijze kennis kon van nemen;

Dat bijgevolg moet worden besloten dat de beslissing, los van de niet-inge vulde stijlopties, tevens in haar verschillende opties niet afdoende is gemotiveerd;

Aangezien optie 2, te weten de schending van "artikel 7, eerste lid, 3," wordt gemotiveerd door te stellen dat "betrokkene heeft gebruik gemaakt van een ongeldig document -PV...";

Dat verzoeker niet begrijpt waarover "ongeldig document" handelt;

Op welk document slaat dit?

Verzoeker stelt bij aankomst in het bezit te zijn geweest van documenten.

Aangezien verzoeker uit het 5de blokje van de eerste bladzijde van de bestreden beslissing alleen kan afleiden dat hij niet in bezit was van identiteitsdocumenten;

Dat hij echter wel degelijk documenten bij zich had;

Dat het niet afdoende gemotiveerd is welk document ongeldig zou zijn geweest;

d) De optie van artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

De Belgische Staat vult aan de stijlformule in verdonkerd lettertype toe: "Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum".

Artikel 7, eerste lid, 1, vermeld vooreerst geen determinering van wat onder "vereiste documenten" moet worden verstaan. Het artikel verwijst immers op haar beurt naar artikel 2 van de Wet van 1980.

De Belgische Staat liet na te verwijzen naar artikel 2 - terwijl zij nochtans voor het overige het artikel 7, eerste lid, 1 volledig en letterlijk overneemt.

Er is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd (1) en bovendien wordt verzoeker in een rechtsonzekere positie geduwd (2).

e) De optie van artikel 7, eerste lid, 3: "wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden"

De Belgische Staat vult dit gegeven aan door te stellen in verdonkerd lettertype: "Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een ongeldig document. - P.V. nr.: 111350 -Federale Politie Zaventem."

Vooreerst dient verwezen naar hogervermelde uiteenzetting betreffende de gebrekkige motivering, de onduidelijkheid van "ongeldig document" en de schending van de rechten van de verdediging.

Daarnaast dient opgeworpen dat weerom de Belgische Staat zich vergist bij overschrijving van de inhoud van het artikel.

Het artikel 7, eerste lid, 3 stelt immers "wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".(eigen onderlijning)

"GEDRAG" verwijst overduidelijk naar een menselijke houding of handelwijze (bijvoorbeeld geesteszieke, gewelddadig,...)

De Belgische Staat geeft een volledig eigen verkeerde invulling van deze paragraaf, door aan te vullen met een uiteenzetting over gebruikmaking van een ongeldig document.

Daarmee past de overheid de wet hoe dan ook op verkeerde wijze toe.

Daarenboven dient opgemerkt dat de Belgische Staat zichzelf tegenspreekt, door bij de optie van artikel 7, eerste lid, 3, te vermelden zoals de wet het voorschrijft - dat betrokkene "geacht wordt ...";

De overheid is bijgevolg de mening toegedaan dat het gebruik maken van een ongeldig document automatisch en per definitie veronderstelt dat de betrokkene de openbare orde schaadt.

In het vierde blokje van de eerste bladzijde van de bestreden beslissing, laat de overheid evenwel eigenmondig begrijpen dat voormelde optie niet van toepassing is, nu zij aldaar stelt dat er slechts "een risico tot nieuwe schending van de openbare orde" bestaat.

Er is uiteraard een verschil tussen "schenden" en "risico te kunnen schenden".

Bovendien geeft de overheid toe dat er geen sprake meer is van schending, aangezien zij stelt dat "er een risico op nieuwe schending bestaat" (eigen onderlijning).

Anders gezegd, de oude schending zou reeds verstreken zijn en dient bijgevolg te worden gecategoriseerd als een aflopende inbreuk, geenszins als een voortdurende.

Het hoeft geen betoog dat deze stellingname van belang is voor de beoordeling van door de raadkamer van een eventuele vrijlating.

f) 4de blok van de bestreden beslissing: artikel 7, 2de lid: "noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden".

De Belgische Staat voegt hieraan als motivering toe: "Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken."

Het is voor verzoeker onbekend wat zijn middelen hebben te maken met terugleiding naar de grens.

Overigens werd hem nooit gevraagd of hij financiële middelen zou kunnen ophalen via het bankwezen.

Eveneens onduidelijk is de bijkomende maar totaal andere toevoeging dat "betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor gebruik van een ongeldig document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde."

Er werd reeds voldoende op gewezen dat deze zinsnede niet afdoende gemotiveerd, dubbelzinnig, contradictorisch en voor interpretatie vatbaar is.

Komt daarbij dat de potentialiteit van een nieuwe schending, niet afdoende kan worden bevonden om iemands' vrijheid te beroven.

g) Aangezien de wijze van besluitvorming door de Belgische Staat aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid en willekeur:

Dat op dergelijke basis uiteraard niet kan worden volhard in de opsluiting van verzoeker;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals hoger reeds is gesteld tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dit vormt een determinerend motief in de zin dat het de bestreden beslissing kan dragen. Verzoeker gaat in het middel volledig voorbij aan dit motief doch richt zich enkel tegen het bijkomend motief in de beslissing, met name dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een "ongeldig document –PV nr. (...)". Deze vermelding is in het licht van het determinerend motief slechts een overtoellig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing aanvult met subsidiaire motieven, tast op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat hij niet begrijpt of kan begrijpen waarom hij van zijn vrijheid wordt beroofd en dat op basis van de motivering gegeven in de beslissing niet kan worden volhard in de opsluiting, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn kritiek richt tot de maatregel in verband met de vrijheidsberoving en dat de Raad op basis van artikel 71 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om de maatregel tot vrijheidsberoving op zijn wettigheid te toetsen. Artikel 71 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van een proces-verbaal en niet begrijpt waarover het "ongeldig document" gaat, stelt de Raad, aan de hand van het administratief dossier vast, dat verzoeker bij zijn aankomst in het bezit was van een vals Egyptisch paspoort op naam van S. G. A. A., waarvan de foto verwisseld was. Verzoeker verklaarde A. H. A. te heten en van Iraakse nationaliteit te zijn. Dit document waarin verzoekers verklaringen zijn opgenomen, is ondertekend door verzoeker. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van het proces-verbaal en het "ongeldig document" waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Bovendien wordt verzoeker er nogmaals op gewezen dat de overheid niet "verder" dient te motiveren en dat het aangegeven determinerende motief volstaat om de beslissing te schragen. Het feit dat verzoeker geen weet heeft of kennis zou hebben van een proces-verbaal en een "ongeldig document" doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op 22 augustus 2008 niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en aldus het grondgebied dient te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het determinerend motief wordt zeer duidelijk vermeld en wordt geenszins betwist door verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de dubieuze en incorrecte kennisgeving van de bestreden beslissing aan omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verantwoordelijke van het gesloten centrum pas op 23 augustus 2008 kennis kreeg van de bestreden beslissing, dat "iemand, volstrekt onbekend, voor verzoeker heeft genoteerd "weigert te tekenen 22/08/08 om 20.00u", dat verzoeker niet op 22 augustus 2008 kan weigeren te handtekenen terwijl de verantwoordelijke van het centrum pas op 23 augustus 2008 in kennis werd gesteld van de beslissing, dat verzoeker overigens niet werd bijgestaan door een advocaat, noch door een tolk en dat het voor hem bijgevolg onmogelijk was om van de beslissing kennis te nemen, dat verzoeker ook geen afschrift heeft ontvangen van de beslissing, dat verzoeker heden over een afschrift beschikt dankzij zijn raadsman die een exemplaar toegestuurd heeft gekregen, dat dit geenszins de formele kennisgevingsplicht dekt zoals vooropgesteld door artikel 62 van de Vreemdelinget.

Ter adstructie van het tweede middel zet verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende uiteen:

"2.2 Dubieuze en incorrecte kennisgeving van de bestreden beslissing

Aangezien de bestreden beslissing niet op correcte wijze werd ter kennis gebracht van verzoeker;

Dat uit de beslissing immers blijkt dat de verantwoordelijke van het gesloten centrum pas op 23/08/2008 kennis kreeg van de bestreden beslissing;

Dat evenwel iemand, volstrekt onbekend, voor verzoeker heeft genoteerd "weigert te tekenen 22/08/08 om 20.00u".

Dat verzoeker niet op 22/08/2008 kan weigeren te handtekenen, terwijl de verantwoordelijke van het centrum pas op 23/08/2008 in kennis werd gesteld van de beslissing;

Aangezien overigens op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing, verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat, noch door een tolk;

Dat het bijgevolg onmogelijk was voor verzoeker om na 23/08/2008 überhaupt van de beslissing kennis te nemen;

Dat desgevallend de beslissing minstens kon stellen dat bij de kennisgeving een tolk aanwezig was;

Dat dit niet het geval was;

Aangezien verzoeker geen afschrift heeft ontvangen;

Aangezien bijgevolg artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 met de voeten werd getreden;

Dat dit artikel op duidelijke wijze stelt dat verzoeker een afschrift diende te krijgen; Dat hij geen afschrift heeft ontvangen;

Dat minstens kan worden gesteld dat de wijze waarop de Minister aan verzoeker kennis wenste te geven, niet voldoet aan de door artikel 62 vooropgestelde kennisgeving;

Dat de beslissing slechts stelt "erken kennisgeving te hebben ontvangen...";

Dat dit niet voldoet aan de vereiste van artikel 62, welk stelt dat "administratieve beslissingen worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen";

Aangezien voor zover als nodig verzoeker erop wijst dat hij heden over een afschrift beschikt, hetgeen hij bekam via toesturen van een exemplaar ervan aan zijn raadsman door de verantwoordelijke van het centrum 127bis;

Dat dit geenszins de formele kennisgevingsplicht dekt zoals vooropgesteld door voormeld artikel 62;"

3.4. Waar verzoeker stelt dat de kennisgeving incorrect is gebeurd aangezien de centrumverantwoordelijke pas de volgende dag de beslissing heeft ondertekend, verzuimt verzoeker aan te geven welke wetsbepaling of beginsel hierdoor zou zijn geschonden. Waar verzoeker stelt dat "iemand, volstrekt onbekend voor verzoeker heeft genoteerd 'weigert te tekenen (...)" en dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de beslissing wegens het ontbreken van een tolk en een advocaat op het ogenblik van de kennisgeving, wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoon op welke manier deze kritiek afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing (RvS 1 juli 2005, nr. 147.218). Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het

rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 102.154, nr. 20 december 2001).

De omstandigheid dat verzoeker niet in het bezit zou zijn gesteld van een afschrift van de bestreden beslissing heeft hem niet belet, middels zijn raadsman, een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in te dienen. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de motieven in de beslissing. Verzoeker toont bijgevolg geen belang aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging omdat verzoeker blijkbaar zou worden vermeld in een PV en op basis van dit PV wordt opgesloten, dat hij nog op geen enkele wijze kennis heeft genomen van het PV, dat hij zich niet bewust was van een politieel verhoor, eventueel in het kader van het gebruik maken van een ongeldig document, dat overigens de determinering "ongeldig document" niet kan worden aanvaard als zijnde afdoende gemotiveerd, dat de beslissing de wet op de formele motivering schendt.

Ter adstructie van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van de rechten van verdediging

Aangezien verzoeker blijkbaar zou worden vermeld in een PV van de Federale Politie Zaventem; Dat op basis van dit PV de Belgische Staat er eventueel toe heeft beslist van verzoeker op te sluiten in het repatriëringscentrum 127bis; ("zou" en "eventueel" vermits het om voormelde niet aangeduide stijlformules-opties gaat)

Aangezien vooreerst verzoeker nog op geen enkele wijze kennis heeft genomen van dat PV;

Dat overigens aan de administratieve beslissing geen PV van politie was toegevoegd;

Aangezien verzoeker er zich minstens niet van bewust is te zijn onderworpen geweest aan een politieel verhoor, eventueel in het kader van het gebruik maken van een ongeldig document;

Dat overigens de determinering "ongeldig document" niet kan worden aanvaard als zijnde afdoende gemotiveerd;

Aangezien verzoeker zich bijgevolg niet afdoende kan verdedigen;

Dat het overigens aan de raadkamer, welke moet oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing tot opsluiting, evenmin wordt mogelijk gemaakt op correcte wijze te oordelen over deze opsluiting van verzoeker, terwijl de Wet van 1991 op de formele motivering van bestuurshandelingen nochtans duidelijk is geweest over het doel van deze wet (zie hierboven);

Dat de beslissing bijgevolg de wet op de formele motivering schendt;"

3.6. Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de Vreemdelingenwet voor de minister of zijn gemachtigde een administratieve procedure is en geen juridictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301).

Waar verzoeker stelt dat hij is opgesloten op basis van een proces-verbaal waarvan hij geen kennis heeft, dient in herinnering te worden gebracht dat de Raad niet bevoegd is om de maatregel tot vrijheidsberoving op zijn wettigheid te toetsen.

Waar verzoeker stelt dat het motief "ongeldig document" niet afdoende is wordt nogmaals opgemerkt dat het determinerend motief, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, niet wordt betwist door verzoeker. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Het derde middel is ongegrond.

3.7. In zoverre verzoekende partij aan de Raad vraagt om *“de bestreden beslissing nietig te verklaren, en dienvolgens verzoeker weerom te laten beschikken over zijn vrijheid”* dient opgemerkt te worden dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet *“weerom laten beschikken over zijn vrijheid”* (artikel 39/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet).

3.8. Verzoeker heeft geen gegronnd middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.